C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-912/2025 Judecătoria Soroca sediul Central
1-25111553-03-1r-28112025 Judecător: Dinu Brașoveanu

D E C I Z I E
În Numele Legii

02 aprilie 2026 mun. Bălţi

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord

Avînd în componența sa:
Președinte de complet, judecător Ion Talpa
Judecători Cristina Prisacari și Viorica Severin

a judecat, în ordine de recurs, recursul avocatului Vitalii Cebotari în interesele inculpatului Mihail Lozan declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025*** în cauza penală privind condamnarea lui:

> **Lozan Mihail** *****, născut *****, originar și domiciliat în mun. *****, studii medii, supus militar, căsătorit, trei copii minori la întreținere, angajat la SRL „*****”, fără antecedente penale, c/p *****, cetățean al Republicii Moldova;

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) Cod penal,-

Cauza a fost examinată în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: 05.08.2025-05.11.2025;
În instanța de recurs: 28.11.2025-02.04.2026.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul-raportor, ținând cont de argumentele recursului, materialele cauzei și prevederile legale, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025, Mihail Lozan a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.

264^1 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1875 (o mie opt sute șaptezeci și cinci) unități convenționale, echivalentul a 93750 (nouăzeci și trei mii șapte sute cincizeci) lei, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

S-a adus la cunoștința lui Lozan Mihail că, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, sancțiunea amenzii se consideră executată integral.

Prezenta sentință la intrarea în vigoare s-a remis Instituției Publice ”Agenția Servicii Publice” în vederea anulării dreptului de a conduce mijloace de transport, deținut de Lozan Mihail în baza permisului de conducere cu nr. *****, pentru categoriile B1, B, C1, C, D1, D.

S-a încasat de la inculpatul Lozan Mihail în contul Statului, cheltuielile judiciare în sumă de 30,00 (treizeci) lei.

A fost soluționată chestiunea corpurilor delicte.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond a constatat că, Mihail Lozan la 06.07.2025, fiind posesor al permisului de conducere cu numărul *****, valabil pentru categoriile B1, B, C1, C, D1, D, după ce a consumat băuturi alcoolice, a urcat la volanul automobilului de model Dacia Duster, cu *****, pe care l-a condus pe str. Independenței din mun. Soroca, în preajma gării auto, unde, aproximativ la orele 01:00, fiind suspectat de faptul că conducea mijlocul de transport de mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost stopat de către colaboratorii de poliție şi fiind supus testării alcoolscopice cu alcooltestul din dotare ,,Drager”, s-a constatat conform tichetului testului nr. 6820 din 06.07.2025, ora 01:12, concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de către aceasta de 0,47 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate cu grad avansat, astfel încălcând că prevederile pct. 14) lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, care determină că „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau a altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Mihail Lozan întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentrație de alcool în sânge ce depășește 0,7 g/l, sau de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l”.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță, inculpatul Mihail Lozan a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște săvârșirea faptei

indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care au fost acceptate prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat cerere de recurs avocatul Vitalii Cebotari în interesele inculpatului Mihail Lozan prin care a solicitat casarea parțială a sentinţei Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025 în latura pedepsei penale, rejudecarea cauzei de către instanţa de recurs, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, conform cărei să fie redus cuantumul amenzii aplicate inculpatului Lozan Mihail până la limita minimă prevăzută de lege – 1500 unități convenționale și în temeiul art. 79 Cod penal, să nu fie aplicată pedeapsa complementară de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport, menținând restul dispozițiilor sentinței de fond.

În motivarea recursului s-a invocat că, din materialele dosarului reiese că instanța a aplicat în mod formal sancțiunea maximă prevăzută de lege, fără a ține cont de circumstanțele concrete ale cauzei și de situația personală a inculpatului.

Se invocă în recurs că potrivit dispozițiilor art. 64 alin. (1) și art. 75 Cod penal, pedeapsa trebuie individualizată proporțional cu gravitatea faptei, cu gradul de pericol social concret și cu datele ce caracterizează persoana inculpatului. În cazul dat, minimul amenzii prevăzut de lege este de 1500 unități convenționale, iar în lipsa unor circumstanțe agravante, instanța era obligată să se orienteze către sancțiunea minimă, mai ales în condițiile în care Lozan Mihail are în întreținere trei copii minori, soția neangajată și o mamă în etate, pensionară, pe care o sprijină material.

Accentuează că aplicarea unei amenzi maxime, fără justificare concretă și fără evaluarea realităților socio-economice ale inculpatului, contravine principiilor prevăzute la art. 75 alin. (2) Cod penal privind echitatea și proporționalitatea pedepsei.

Totodată, consideră că anularea dreptului de a conduce mijloace de transport agravează nejustificat situația personală a inculpatului, pentru care conducerea auto reprezintă singura sursă de venit.

Susține recurentul că, inculpatul nu a fugit de la fața locului, s-a conformat cerințelor poliției, a colaborat pe deplin cu organele de urmărire penală și a recunoscut integral vina, manifestând o atitudine sinceră de regret. Toate aceste elemente caracterizează o persoană cu un comportament pozitiv, lipsită de antecedente, integrată social, iar scopul pedepsei – conform art. 61 alin. (2) Cod penal – poate fi atins și fără aplicarea măsurilor complementare sau a unui cuantum maximal al sancțiunii pecuniare.

Argumentele părților:

În temeiul art. 447 alin. (2) Cod de procedură penală, respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului şi a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă părțile nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au prezentat referință, fapt ce nu împiedică instanței examinarea recursului în baza probelor anexate la dosar.

Aprecierea instanței de recurs:

***Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea admiterii recursului avocatului Vitalii Cebotari în interesele inculpatului Mihail Lozan, cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025 în latura pedepsei penale principale, cu adoptarea unei noi hotărâri în această parte, din următoarele considerente*:**

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1[4]) Cod de procedură penală, *pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.*

Potrivit art. 364[1] alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, *sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.*

Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art. 447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, *instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.*

Potrivit art.449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: *admite recursul, casând hotărârea, parţial sau integral, şi ia una din următoarele soluţii: rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului*.

În fortificarea acestei soluții Colegiul reține că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură

penală, prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Mihail Lozan a recunoscut fapta săvârșită, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Mihail Lozan în baza dispozițiilor art. 264[1] alin. (1) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată în ceea ce privește stabilirea vinovăției inculpatului, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384; 389; 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

De asemenea, sentința nu a fost contestată nici în partea calificării faptelor inculpatului și nici Colegiul penal nu a stabilit careva motive de a interveni în ea în ce privește aspectul încadrării acțiunilor inculpatului, apreciind-o ca fiind legală, adoptată cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Potrivit cererii de recurs înaintată rezultă că, partea apărării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu sunt de acord cu sentința contestată în latura pedepsei principale cât și celei complimentare, solicitând aplicarea unei pedepse sub formă de amendă minimă și fără anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Prin urmare, odată ce apărarea nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Mihail Lozan, instanța de recurs nu va purcede la

judecarea fondului cauzei, dar se va expune nemijlocit în partea stabilirii pedepsei penale principale cât și celei complimentare.

Astfel, examinând legalitatea și temeinicia sentinței atacate prin prisma motivelor invocate în cererea de recurs, a materialelor cauzei penale și a dispozițiilor legale incidente, Colegiul penal reține că soluția instanței de fond este corectă sub aspectul stabilirii stării de fapt și al încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, însă este afectată de o individualizare necorespunzătoare a pedepsei principale, ceea ce impune intervenția instanței de recurs.

În conformitate cu art. 364[1] alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, în cazul judecării cauzei în procedură simplificată, sentința poate fi atacată cu recurs doar sub aspectul erorilor procesuale și al pedepsei stabilite. Or, din conținutul cererii de recurs rezultă că partea apărării nu contestă starea de fapt reținută și încadrarea juridică a faptei, ci doar cuantumul pedepsei principale și aplicarea pedepsei complementare, motiv pentru care controlul instanței de recurs se va limita la aceste aspecte.

Sub aspectul individualizării pedepsei, Colegiul penal reține că, potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar conform art. 75 Cod penal, aceasta trebuie să fie echitabilă, proporțională cu gravitatea infracțiunii și cu persoana vinovatului.

În același sens, instanța este obligată să țină cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, inclusiv:

- limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă;
- gradul de pericol social al faptei;
- persoana inculpatului;
- circumstanțele atenuante și agravante;
- influența pedepsei asupra corectării și reeducării acestuia.

Colegiul constată că infracțiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (1) Cod penal este sancționată cu amendă în limitele de la 1500 la 2500 unități convenționale. Totodată, având în vedere că prezenta cauză a fost examinată în procedura prevăzută de art. 364[1] Cod de procedură penală, devin incidente prevederile art. 80[1] alin. (2) Cod penal, potrivit cărora limita maximă a pedepsei amenzii se reduce cu o pătrime, rezultând un interval sancționator de la 1500 la 1875 unități convenționale.

Prin urmare, instanța de fond urma să individualizeze pedeapsa în interiorul acestor limite, ținând cont de toate circumstanțele relevante ale cauzei.

Analizând sentința atacată, Colegiul reține că instanța de fond a stabilit inculpatului pedeapsa amenzii în cuantum de 1875 unități convenționale, adică la limita maximă a intervalului aplicabil după reducerea prevăzută de lege, fără a justifica în mod convingător necesitatea aplicării unei sancțiuni atât de severe.

Or, din materialele dosarului rezultă că în cauză inculpatul a recunoscut integral vinovăția și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, nu are antecedente penale, este încadrat în muncă și are o situație familială stabilă, având în întreținere trei copii minori, a manifestat o atitudine sinceră de regret și a colaborat cu organele de urmărire penală.

Aceste împrejurări constituie circumstanțe atenuante în sensul art. 76 Cod penal, nefiind stabilită existența vreunei circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal.

În aceste condiții, Colegiul subliniază că aplicarea pedepsei la limita maximă este justificată, potrivit art. 78 alin. (3) Cod penal, doar în prezența circumstanțelor agravante, ceea ce în speță nu este cazul. Dimpotrivă, existența exclusivă a circumstanțelor atenuante impune orientarea pedepsei spre limita minimă a sancțiunii prevăzute de lege.

Mai mult, interpretarea instanței de fond potrivit căreia cuantumul de 1875 unități convenționale ar reprezenta minimul pedepsei aplicabile este eronată, întrucât mecanismul prevăzut de art. 80^1 alin. (2) Cod penal operează exclusiv asupra limitei maxime, fără a afecta limita minimă, care rămâne neschimbată.

În consecință, Colegiul constată că instanța de fond a aplicat în mod greșit dispozițiile legale privind individualizarea pedepsei, stabilind o sancțiune excesivă în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei și cu persoana inculpatului, ceea ce constituie o eroare de drept în sensul art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală.

Pentru aceste considerente, Colegiul apreciază că scopurile pedepsei pot fi atinse și prin aplicarea unei sancțiuni orientate spre minimul prevăzut de lege, respectiv amendă în cuantum de 1500 unități convenționale, pedeapsă care este suficientă pentru realizarea funcțiilor de constrângere și prevenție, fără a depăși necesarul unei reacții penale proporționale.

În ceea ce privește solicitarea apărării privind neaplicarea pedepsei complementare a anulării dreptului de a conduce mijloace de transport, Colegiul o apreciază ca fiind neîntemeiată.

Potrivit normei de incriminare prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, aplicarea pedepsei complementare este obligatorie, aceasta fiind instituită de legiuitor în considerarea pericolului social sporit al conducerii mijloacelor de transport în stare de ebrietate.

Aplicarea art. 79 Cod penal, care permite neaplicarea pedepsei complementare în circumstanțe excepționale, presupune existența unor împrejurări ieșite din comun, care reduc în mod esențial gravitatea faptei sau relevă o personalitate deosebită a inculpatului. Or, împrejurările invocate de apărare – lipsa antecedentelor penale, situația familială, recunoașterea vinovăției – reprezintă

elemente obișnuite, avute deja în vedere la individualizarea pedepsei principale, neavând caracter excepțional.

În același timp, Colegiul reține că infracțiunea comisă vizează domeniul siguranței circulației rutiere, unde exigențele de prevenție sunt sporite, iar înlăturarea temporară a dreptului de a conduce constituie o măsură necesară pentru prevenirea recidivei și protejarea valorilor sociale ocrotite de lege.

Prin urmare, menținerea pedepsei complementare apare ca fiind legală, justificată și proporțională cu gravitatea faptei comise.

În concluzie, Colegiul penal consideră că recursul declarat de avocat este fondat doar sub aspectul individualizării pedepsei principale, urmând a fi admis cu casarea sentinței doar în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri prin care se stabilește inculpatului pedeapsa amenzii în cuantum de 1500 unități convenționale, menținând în rest dispozițiile sentinței instanței de fond.

În conformitate cu prevederile art. 449 alin.(1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E :

Se admite parțial recursul declarat de avocatul Vitalii Cebotari în interesele inculpatului Lozan Mihail *****.

Se casează parțial ***sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025***, în latura pedepsei principale, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează:

Se stabilește lui **Lozan Mihail** *****, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1500 (una mie cinci sute) unități convenționale, echivalentul a 75 000 (șaptezeci și cinci mii) lei.

În rest, dispozițiile sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 05 noiembrie 2025 se mențin fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președinte de complet, judecător: judecător: Judecător